

BAUDŽIAMOSIOS TEISĖS KONVENCIJA DĖL KORUPCIJOS

Strasbūras, 1999 01 27

Preambulė

Europos Tarybos valstybės narės ir kitos šią Konvenciją pasirašiusios valstybės, manydamos, kad Europos Tarybos tikslas yra siekti didesnės savo narių vienybės; pripažindamos bendradarbiavimo su kitomis šią Konvenciją pasirašiusiomis valstybėmis skatinimo reikšmę;

įsitikinusios, kad būtina prioriteto tvarka vykdyti bendrą baudžiamąją politiką visuomenei nuo korupcijos ginti, įskaitant reikiamų teisės aktų ir prevencinių priemonių priėmimą;

pabrėždamos, kad korupcija kelia grėsmę teisinei valstybei, demokratijai ir žmogaus teisėms, pakerta tinkamą valdymą, sąžiningumą ir socialinį teisingumą, iškreipia konkurenciją, stabdo ekonominę plėtrą ir kelia pavojų demokratinių institucijų stabilumui ir visuomenės moralės pagrindui;

tikėdamos, kad veiksmingai kovai su korupcija reikalingas intensyvesnis, greitas ir gerai veikiantis tarptautinis bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose;

sveikindamos pastaruosius įvykius, kurie toliau skatina tarptautinį supratimą ir bendradarbiavimą kovojant su korupcija, tarp jų Jungtinių Tautų Organizacijos, Pasaulio banko, Tarptautinio valiutos fondo, Pasaulio prekybos organizacijos, Amerikos valstybių organizacijos, OECD ir Europos Sąjungos veiksmus;

atsižvelgdamos į Europos Tarybos Ministrų komiteto pagal Europos teisingumo ministrų 19-osios konferencijos rekomendacijas (Valeta, 1994 m.) 1996 m. lapkričio mėn. priimtą Veiksmų prieš korupciją programą;

šiuo atžvilgiu prisimindamos Europos Tarybai nepriklausančių valstybių dalyvavimo Europos Tarybos veikloje prieš korupciją svarbą ir sveikindamos jų vertingą įnašą vykdamas Veiksmų prieš korupciją programą;

toliau prisimindamos, kad Europos teisingumo ministrų 21-osios konferencijos metu (Praha, 1997 m.) priimtoje Rezoliucijoje Nr. 1 rekomenduojama skubiai vykdyti Veiksmų prieš korupciją programą ir ypač reikalaujama kuo greičiau priimti baudžiamosios teisės konvenciją, numatančią suderintą korupcinių nusikaltimų inkriminavimą, intensyvesnį bendradarbiavimą vykdamas baudžiamąjį persekiojimą už šiuos nusikaltimus, taip pat veiksmingą tolesnio nagrinėjimo mechanizmą, vienodomis sąlygomis prieinamą Europos Tarybos valstybėms narėms ir Europos Tarybai nepriklausančioms valstybėms;

turėdamos omenyje, kad Europos Tarybos valstybių ir vyriausybių vadovai 1997 m. spalio 10 ir 11 d. Strasbūre vykusio Antrojo aukščiausio lygio susitikimo metu nusprendė ieškoti korupcijos augimo keliamų problemų bendrų sprendimo būdų ir priėmė Veiksmų planą, kuriame, siekiant skatinti bendradarbiavimą kovojant su korupcija, įskaitant jos ryšius su organizuotu nusikalstamumu bei pinigų plovimu, Ministrų komitetui, be kita ko, pavedama pagal Veiksmų prieš korupciją programą užtikrinti, kad būtų skubiai užbaigti tarptautiniai teisės dokumentai;

dar atsižvelgdamos į tai, kad 1997 m. lapkričio 6 d. Ministrų komiteto 101-ojoje sesijoje priimtoje Rezoliucijoje Nr. (97) 24 dėl 20 rekomendacinių kovos su korupcija principų pabrėžiamas poreikis pagal Veiksmų prieš korupciją programą skubiai užbaigti rengti tarptautinius teisės dokumentus;

atsižvelgdamos į 1998 m. gegužės 4 d. Ministrų komiteto 102-ojoje sesijoje priimtą Rezoliuciją Nr. (98) 7, leidžiančią dalinį ir išplėstinį susitarimą, kuriuo įsteigiama „Valstybių grupė prieš korupciją – GRECO“, kurios tikslas – padidinti šios grupės narių pajėgumą kovoti su korupcija, stebint jų įsipareigojimų vykdymą šioje srityje,

s u s i t a r ė:

I skyrius – Vartojamos sąvokos

1 straipsnis – Vartojamos sąvokos

Šioje Konvencijoje:

a) „valstybės pareigūnas“ – tai „pareigūnas“, „valstybės tarnautojas“, „meras“, „ministras“ arba „teisėjas“ kaip šie terminai apibrėžiami tos valstybės, kurioje atitinkamas asmuo vykdo minėtas funkcijas, nacionalinėje teisėje ir kaip yra taikomi tos valstybės baudžiamojoje teisėje;

b) šio straipsnio a punkte minima sąvoka „teisėjas“ apima prokurorus ir teismines pareigas einančius asmenis;

c) su kitos valstybės pareigūnu susijusių procesinių veiksmų atveju baudžiamąjį persekiojimą vykdanči valstybė gali taikyti valstybės pareigūno sąvoką tik tiek, kiek šios sąvokos apibrėžimas atitinka jos nacionalinę teisę;

d) „juridinis asmuo“ – tai kiekvienas subjektas, tokį statusą turintis pagal taikytiną nacionalinę teisę, išskyrus valstybes ar kitas valstybės įgaliojimus vykdančias valstybės institucijas ir viešąsias tarptautines organizacijas.

II skyrius – Priemonės nacionaliniu lygiu

2 straipsnis – Vietos valstybės pareigūnų aktyvusis kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi tyčiniai bet kurio asmens veiksmai, kai jis tiesiogiai ar netiesiogiai žada, siūlo ar duoda bet kokį nepagrįstą atlygį bet kuriam tos Šalies valstybės pareigūnui, skirtą jam pačiam arba bet kuriam kitam asmeniui, už jo, kaip valstybės pareigūno, veikimą arba neveikimą.

3 straipsnis – Vietos valstybės pareigūnų pasyvusis kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi tyčiniai bet kurio jos valstybės pareigūno veiksmai, kai jis tiesiogiai arba netiesiogiai prašo arba gauna bet kokį nepagrįstą atlygį, skirtą sau pačiam ar bet kuriam kitam asmeniui arba kai jis priima pasiūlymą ar pažadą dėl tokio atlygio už jo, kaip valstybės pareigūno, veikimą arba neveikimą.

4 straipsnis – Vietos viešųjų susirinkimų narių kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi 2 ir 3 straipsniuose nurodyti veiksmai, kai į juos įsitraukia bet kokio vietos viešojo susirinkimo, turinčio įstatymų leidimo arba administracinius įgaliojimus, narys.

5 straipsnis – Užsienio valstybės pareigūnų kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi 2 ir 3 straipsniuose nurodyti veiksmai, kai į juos įsitraukia bet kurios kitos valstybės valstybės pareigūnas.

6 straipsnis – Užsienio viešųjų susirinkimų narių kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi 2 ir 3 straipsniuose nurodyti veiksmai, kai į juos įsitraukia bet kokio viešojo susirinkimo, turinčio įstatymų leidimo arba administracinius įgaliojimus bet kurioje kitoje valstybėje, narys.

7 straipsnis – Aktyvusis kyšininkavimas privačiame sektoriuje

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi tyčiniai veiksmai komercinės veiklos eigoje, kai asmenims, kurie vadovauja privataus sektoriaus subjektams arba juose eina bet kokias pareigas, tiesiogiai ar netiesiogiai yra žadamas, siūlomas ar duodamas bet koks nepagrįstas atlygis, skirtas jiems patiems arba bet kuriam kitam asmeniui, už pažeidžiant savo pareigas atliekamą veiksmą arba neveikimą.

8 straipsnis – Pasyvusis kyšininkavimas privačiame sektoriuje

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi privataus sektoriaus subjektams vadovaujančių ar juose bet kokias pareigas einančių asmenų tyčiniai veiksmai komercinės veiklos eigoje, kai tie asmenys tiesiogiai arba netiesiogiai prašo arba gauna bet koki nepagrįstą atlygį ar pažadą dėl tokio atlygio arba kai jie priima pasiūlymą ar pažadą dėl tokio atlygio, skirtą jiems patiems ar bet kuriam kitam asmeniui, už pažeidžiant savo pareigas atliekamą veiksmą arba neveikimą.

9 straipsnis – Tarptautinių organizacijų pareigūnų kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi 2 ir 3 straipsniuose nurodyti veiksmai, kai į juos įsitraukia bet kurios viešosios tarptautinės ar viršnacionalinės organizacijos ar institucijos, kurios narė yra Šalis, pareigūnas ar kitas pagal pareiginius nuostatus samdomas darbuotojas ir bet kuris į tą organizaciją paskirtas arba ne asmuo, kuris vykdo funkcijas, atitinkančias tas, kurias vykdo minėti pareigūnai ar samdomi darbuotojai.

10 straipsnis – Tarptautinių parlamentinių asamblėjų narių kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi 4 straipsnyje nurodyti veiksmai, kai į juos įsitraukia tarptautinių ar viršnacionalinių organizacijų, kurių narė yra Šalis, bet kurie parlamentinių asamblėjų nariai.

11 straipsnis – Teisėjų ir tarptautinių teismų pareigūnų kyšininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi 2 ir 3 straipsniuose nurodyti veiksmai, kai į juos įsitraukia teisminės pareigas einantis asmuo arba bet kokio tarptautinio teismo, kurio jurisdikciją priima Šalis, pareigūnai.

12 straipsnis – Prekyba poveikiu

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi tyčiniai veiksmai, kai bet kuriam asmeniui, kuris teigia arba patvirtina galįs mainais už nepagrįstą atlygį daryti netinkamą poveikį 2, 4–6 ir 9–11 straipsniuose nurodytų asmenų sprendimams, tiesiogiai ar netiesiogiai yra žadamas, duodamas ar siūlomas bet koks nepagrįstas atlygis, neatsižvelgiant į tai, ar tas atlygis yra skirtas jam pačiam ar bet kuriam kitam asmeniui, taip pat kai mainais už poveikį yra prašomas, gaunamas ar priimamas pasiūlymas ar pažadas dėl tokio atlygio, nesvarbu, ar tas poveikis padaromas ir ar tariamu poveikiu pasiekiamas norimas rezultatas.

13 straipsnis – Pajamų, gautų padarius su korupcija susijusį nusikaltimą, plovimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi veiksmai, nurodyti Europos Tarybos Konvencijoje dėl pinigų išplovimo ir nusikalstamu būdu įgytų pajamų paieškos, arešto bei konfiskavimo (ETS Nr. 141) 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse, pagal jose nurodytas sąlygas, kai inkriminuojamą nusikaltimą sudaro bet kurie pagal šios Konvencijos 2–12 straipsnius nustatyti baudžiamieji nusikaltimai, jeigu Šalis nėra padariusi išlygų ar pareiškimų dėl šių nusikaltimų arba jeigu savo pinigų plovimą reglamentuojančiuose įstatymuose nelaiko jų sunkiais.

14 straipsnis – Buhalteriniai nusikaltimai

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę nusikaltimu, už kurį taikoma baudžiamoji arba kita atsakomybė, būtų laikomi toliau minimi tyčiniai veiksmai arba neveikimas, kai jais siekiama įvykdyti, nuslėpti ar užmaskuoti 2–12 straipsniuose nurodytus baudžiamuosius nusikaltimus, jeigu ta Šalis nėra padariusi išlygų ar pareiškimo:

- a) sąskaitos-faktūros ar bet kokio kito buhalterinio dokumento ar įrašo, kuriuose nurodoma melaginga arba netiksli informacija, sukūrimas arba panaudojimas;
- b) neteisėtas atlikto mokėjimo neužregistravimas.

15 straipsnis – Bendrininkavimas

Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad pagal jos nacionalinę teisę baudžiamuoju nusikaltimu būtų laikomi veiksmai, kuriais padedama arba kurstoma padaryti bet kuriuos pagal šią Konvenciją nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus.

16 straipsnis – Imunitetas

Šios Konvencijos nuostatos nepažeidžia jokios sutarties, protokolo ar statuto, taip pat jų įgyvendinimo dokumentų nuostatų dėl imuniteto atšaukimo.

17 straipsnis – Jurisdikcija

1. Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad jos jurisdikcija apimtų pagal šios Konvencijos 2–14 straipsnius nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus, jeigu:

- a) nusikaltimas iš dalies ar visas įvykdomas jos teritorijoje;
- b) nusikaltęs asmuo yra šios Šalies pilietis, valstybės pareigūnas arba vietos viešojo susirinkimo narys;

c) nusikaltimas yra susijęs su šios Šalies valstybės pareigūnu, vietos viešojo susirinkimo nariu arba 9–11 straipsniuose nurodytais asmenimis, jei jie yra dar ir šios Šalies piliečiai.

2. Kiekviena Šalis šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus gali, pateikusi Europos Tarybos Generaliniam sekretoriui adresuotą pareiškimą, pranešti, jog ji pasilieka teisę netaikyti arba taikyti tik konkrečiais atvejais ar tam tikromis sąlygomis šio straipsnio 1 dalies b ir c punktuose ar bet kurioje kitoje dalyje nurodytas jurisdikcijos taisykles.

3. Jeigu Šalis pagal šio straipsnio 2 dalį pasinaudoja galimybe padaryti išlygą, ji imasi reikiamų priemonių, kad nustatytą jurisdikciją pagal šią Konvenciją nustatytiems baudžiamiesiems nusikaltimams, jei nusikaltimu įtariamas asmuo yra tos Šalies teritorijoje, o ji, gavusi prašymą dėl ekstradicijos, to asmens neišduoda kitai Šaliai vien tik jo pilietybės pagrindu.

4. Ši Konvencija neišskiria jokios baudžiamosios jurisdikcijos, kurią Šalis turi pagal nacionalinę teisę.

18 straipsnis – Juridinio asmens atsakomybė

1. Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad užtikrintų galimybę patraukti atsakomybėn juridinius asmenis už pagal šią Konvenciją nustatytus aktyviojo kyšininkavimo, prekybos poveikiu ir pinigų plovimo baudžiamuosius nusikaltimus, kuriuos jų naudai įvykdo fizinis asmuo, veikdamas individualiai arba kaip juridinio asmens organo dalis, juridiniame asmenyje užimantis vadovaujančią padėtį, pagrįstą:

- juridinio asmens atstovavimo teise; arba
- įgaliojimu priimti sprendimus juridinio asmens vardu; arba
- įgaliojimu kontroliuoti juridinį asmenį;

taip pat už fizinio asmens bendrininkavimą vykdant pirmiau minėtus nusikaltimus arba jų kurstymą.

2. Išskyrus šio straipsnio 1 dalyje numatytus atvejus, kiekviena Šalis imasi reikiamų priemonių, kad užtikrintų galimybę patraukti atsakomybėn juridinį asmenį tada, kai dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodyto fizinio asmens priežiūros ar kontrolės trūkumo, juridiniam asmeniui pavaldus fizinis asmuo galėjo įvykdyti to juridinio asmens naudai šio straipsnio 1 dalyje minimus baudžiamuosius nusikaltimus.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta juridinių asmenų atsakomybė apima ir fizinių asmenų, kurie yra šio straipsnio 1 ir 2 dalyse minimų baudžiamųjų nusikaltimų vykdytojai, kurstytojai ar bendrininkai, baudžiamąjį persekiojimą.

19 straipsnis – Sankcijos ir priemonės

1. Atsižvelgdama į pagal šią Konvenciją nustatytą baudžiamųjų nusikaltimų sunkų pobūdį, kiekviena Šalis pagal 2–14 straipsnius nustatytą baudžiamųjų nusikaltimų atžvilgiu imasi veiksmingų, proporcingų ir atgrasančių sankcijų bei priemonių, įskaitant, kai nusikaltimą padaro fizinis asmuo, laisvės atėmimo bausmės, kurios gali lemti ekstradiciją.

2. Kiekviena Šalis užtikrina, kad pagal 18 straipsnio 1 ir 2 dalis atsakomybėn patrauktiems juridiniams asmenims būtų taikomos veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios baudžiamosios ar kitos sankcijos, įskaitant pinigines sankcijas.

3. Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad galėtų konfiskuoti arba kitu būdu paimti pagal šią Konvenciją nustatytą baudžiamųjų nusikaltimų priemones ir iš jų gautas pajamas arba turtą, kurio vertė prilygtų tokioms pajamoms.

20 straipsnis – Specializuotos institucijos

Kiekviena Šalis imasi reikiamų priemonių, kad užtikrintų asmenų ar įstaigų specializaciją kovoti su korupcija. Tie asmenys ar įstaigos turi būti pakankamai nepriklausomi pagal Šalies teisinės sistemos pagrindinius principus, kad galėtų veiksmingai ir niekieno neveikiami vykdyti savo funkcijas. Šalis užtikrina, kad tokių įstaigų personalas būtų tinkamai parengtas ir turėtų finansinių išteklių savo uždaviniams vykdyti.

21 straipsnis – Bendradarbiavimas su nacionalinėmis valdžios institucijomis ir jų tarpusavio bendradarbiavimas

Kiekviena Šalis imasi reikiamų priemonių, kuriomis užtikrintų, kad valstybinės valdžios institucijos ir valstybės pareigūnai pagal nacionalinę teisę bendradarbiautų su institucijomis, atsakingomis už baudžiamųjų nusikaltimų tyrimą ir baudžiamąjį persekiojimą:

a) savo pačių iniciatyva informuodami tokias institucijas, kai yra pakankamas pagrindas manyti, kad buvo įvykdytas bet kuris pagal 2–4 straipsnius nustatytas baudžiamasis nusikaltimas, arba

b) pateikdami šioms institucijoms, kai prašoma, visą reikiamą informaciją.

22 straipsnis – Bendradarbiaujančių su teisingumu asmenų ir liudytojų apsauga

Kiekviena Šalis imasi reikiamų priemonių, kad suteiktų veiksmingą ir tinkamą apsaugą:

a) asmenims, kurie praneša apie pagal 2–14 straipsnius nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus arba kitaip bendradarbiauja su tyrimą ir baudžiamąjį persekiojimą vykdančiomis institucijomis;

b) liudytojams, duodantiems parodymus apie šiuos nusikaltimus.

23 straipsnis – Priemonės, palengvinančios įrodymų rinkimą ir nusikalstamu būdu gautų pajamų konfiskavimą

1. Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, įskaitant priemones, kurios pagal jos nacionalinę teisę leidžia naudoti specialius tyrimo būdus, kad galėtų palengvinti įrodymų, susijusių su baudžiamaisiais nusikaltimais, nustatytais pagal šios Konvencijos 2–14 straipsnius, rinkimą, bei nustatyti, susekti, įšaldyti ir konfiskuoti korupcijos priemones ir pajamas, kurioms taikomos šios Konvencijos 19 straipsnio 3 dalyje numatytos priemonės, arba turtą, kurio vertė prilygsta tokioms pajamoms.

2. Kiekviena Šalis priima reikiamus teisės aktus ir imasi kitų būtinų priemonių, kad suteiktų įgalinimus teismams ir kitoms kompetentingoms institucijoms reikalauti pateikti banko, finansinius ar komercinius dokumentus arba juos areštuoti, kad atliktų šio straipsnio 1 dalyje nurodytus veiksmus.

3. Banko paslaptis negali būti kliūtis šio straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytoms priemonėms įgyvendinti.

III skyrius – Vykdyimo kontrolė

24 straipsnis – Kontrolė

Valstybių grupė prieš korupciją (GRECO) kontroliuoja, kaip Šalys vykdo šią Konvenciją.

IV skyrius – Tarptautinis bendradarbiavimas

25 straipsnis – Bendrieji tarptautinio bendradarbiavimo principai ir priemonės

1. Kad galėtų tirti pagal šią Konvenciją nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus ir atlikti procesinius veiksmus, Šalys kiek galima labiau bendradarbiauja, remdamosi atitinkamų tarptautinių dokumentų, reglamentuojančių tarptautinį bendradarbiavimą baudžiamosiose bylose, arba susitarimų, pagrįstų bendrais ir abipusiais teisės aktais, nuostatomis, taip pat savo nacionaliniais įstatymais.

2. Jeigu tarp Šalių negalioja joks šio straipsnio 1 dalyje nurodytas tarptautinis dokumentas ar susitarimas, taikomi šio skyriaus 26–31 straipsniai.

3. Šio skyriaus 26–31 straipsniai taikomi ir tada, kai jie yra palankesni nei šio straipsnio 1 dalyje nurodytų tarptautinių dokumentų ar susitarimų straipsniai.

26 straipsnis – Tarpusavio pagalba

1. Šalys teikia viena kitai kiek įmanoma didesnę tarpusavio pagalbą, nedelsiant išnagrinėdamos institucijų, kurios pagal savo nacionalinius įstatymus yra įgaliotos tirti ir vykdyti baudžiamąjį persekiojimą už pagal šią Konvenciją nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus, prašymus.

2. Šio straipsnio 1-oje dalyje numatytą tarpusavio teisinę pagalbą atsisakyti teikti galima tada, kai, prašomosios Šalies manymu, tokio prašymo įvykdymas gali pakenkti jos esminiams interesams, nacionaliniam suverenitetui ir saugumui ar viešajai tvarkai.

3. Banko operacijų ir duomenų slaptumas negali būti Šalių atsisakymo bendradarbiauti pagal šį skyrių pagrindas. Jeigu Šalies nacionaliniai įstatymai tai numato, ji gali reikalauti, kad prašymas bendradarbiauti, kurį patenkinus būtų atskleistas banko operacijų ir duomenų slaptumas, būtų sankcionuotas teisėjo ar kitos teisminės institucijos, įskaitant prokurorus, jei šios institucijos yra susijusios su baudžiamųjų nusikaltimų tyrimu.

27 straipsnis – Ekstradicija

1. Laikoma, kad pagal šią Konvenciją nustatyti baudžiamieji nusikaltimai į visas tarp dviejų ar daugiau Šalių pasirašytas ekstradicijos sutartis įtraukti kaip nusikaltimai, už kuriuos taikoma ekstradicija. Šalys įsipareigoja įtraukti tokius nusikaltimus į visas ekstradicijos sutartis, kurias pasirašys dvi arba daugiau Šalių, kaip nusikaltimus, už kuriuos taikoma ekstradicija.

2. Jeigu Šalis, kuri ekstradiciją vykdo tik pasirašytos sutarties pagrindu, gauna prašymą dėl ekstradicijos iš Šalies, su kuria tokios sutarties nėra pasirašiusi, ji gali laikyti šią Konvenciją teisiniu pagrindu taikyti ekstradiciją bet kurio pagal šią Konvenciją nustatytų baudžiamųjų nusikaltimų atžvilgiu.

3. Šalys, kurios vykdo ekstradiciją ir nepasirašiusios sutarties, pagal šią Konvenciją nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus tarpusavyje pripažįsta nusikaltimais, už kuriuos taikoma ekstradicija.

4. Ekstradicija vykdoma pagal prašomosios Šalies įstatymų arba galiojančių ekstradicijos sutarčių sąlygas, įskaitant pagrindą, kuriuo prašomoji Šalis gali atsisakyti vykdyti ekstradiciją.

5. Jeigu už pagal šią Konvenciją nustatytus baudžiamuosius nusikaltimus ekstradiciją vykdyti atsisakoma tik prašomo išduoti asmens pilietybės pagrindu arba dėl to, kad prašomoji Šalis mano, jog tokio nusikaltimo tyrimas priklauso jos jurisdikcijai, prašomoji Šalis, jeigu su prašančiąja Šalimi nėra susitarta kitaip, baudžiamojo persekiojimo tikslais perduoda bylą savo kompetentingoms institucijoms ir laiku praneša prašančiajai Šaliai apie galutinius tyrimo rezultatus.

28 straipsnis – Savanoriškai suteikiama informacija

Nepažeisdama savo pačios atliekamų tyrimų ar procesinių veiksmų, Šalis, be išankstinio prašymo, gali perduoti kitai Šaliai informaciją apie faktus, kai ji mano, kad tokios informacijos atskleidimas gali padėti ją gaunančiai Šaliai pradėti ar atlikti pagal šią Konvenciją nustatytą baudžiamųjų nusikaltimų tyrimą ar procesinius veiksmus arba kad tai paskatins tą Šalį pateikti prašymą pagal šį skyrių.

29 straipsnis – Centrinė įstaiga

1. Šalys paskiria centrinę įstaigą arba prireikus kelias centrines įstaigas, atsakingas už pagal šį skyrių teiktinų prašymų išsiuntimą ir atsakymą į juos, tokių prašymų įvykdymą arba už jų perdavimą institucijoms, turinčioms kompetencijos juos vykdyti.

2. Kiekviena Šalis, šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus, praneša Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui pagal šio straipsnio 1 dalį paskirtų institucijų pavadinimus ir adresus.

30 straipsnis – Tiesioginis susižinojimas

1. Centrinės įstaigos susižino tiesiogiai.

2. Ypatingos skubos atveju prašančiosios Šalies teisminės institucijos, įskaitant prokurorus, tarpusavio pagalbos prašymus arba su jais susijusius pranešimus gali tiesiogiai siųsti prašomosios Šalies atitinkamoms įstaigoms. Tokiais atvejais per prašančiosios Šalies centrinę įstaigą kopija tuo pat metu siunčiama prašomosios Šalies centrinei įstaigai.

3. Pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalis siunčiami prašymai ar pranešimai gali būti perduodami per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją (Interpolą).

4. Jeigu prašymas pateikiamas pagal šio straipsnio 2 dalį, o institucija nėra kompetentinga jį nagrinėti, ji perduoda šį prašymą kompetentingai nacionalinei institucijai ir tiesiogiai apie tai informuoja prašančiąją Šalį.

5. Pagal šio straipsnio 2 dalį prašančiosios Šalies kompetentingų institucijų pateikiami su priverstinėmis priemonėmis nesusiję prašymai arba pranešimai gali būti tiesiogiai perduodami kompetentingoms prašomosios Šalies institucijoms.

6. Kiekviena valstybė šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus gali informuoti Europos Tarybos Generalinį Sekretorių, kad, siekiant veiksmingumo, pagal šį skyrių teikiami prašymai turi būti adresuoti jos centrinei įstaigai.

31 straipsnis – Informavimas

Prašomoji Šalis nedelsdama informuoja prašančiąją Šalį apie veiksmus, kurių buvo imtasi gavus pagal šį skyrių pateiktą prašymą ir tokiais veiksmais pasiektą galutinį rezultatą. Prašomoji Šalis taip pat nedelsdama informuoja prašančiąją Šalį apie visas aplinkybes, dėl kurių neįmanoma atlikti prašomų veiksmų arba dėl kurių jų atlikimas gali labai vėluoti.

V skyrius – Baigiamosios nuostatos

32 straipsnis – Pasirašymas ir įsigaliojimas

1. Ši Konvencija pateikiama pasirašyti Europos Tarybos valstybėms narėms ir toms Europos Tarybai nepriklausančioms valstybėms, kurios dalyvavo rengiant šią Konvenciją. Šios valstybės gali pareikšti savo sutikimą įsipareigoti:

a) Konvenciją pasirašydamos, nekeliant sąlygos ją ratifikuoti, priimti ar patvirtinti; arba

b) Konvenciją pasirašydamos, Konvencijai įsigaliojant tik po jos ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo, vėliau Konvenciją ratifikuodamos, priimdamos arba patvirtindamos.

2. Ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai deponuojami Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

3. Ši Konvencija įsigalioja pirmą mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo dienos, kai pagal šio straipsnio 1 dalies nuostatas savo sutikimą įsipareigoti pagal šią Konvenciją pareiškia keturiolika valstybių. Kiekviena valstybė, kuri ratifikavimo metu nėra Valstybių grupės prieš korupciją (GRECO) narė, Konvencijos įsigaliojimo dieną automatiškai tampa jos nare.

4. Kiekvienai šią Konvenciją pasirašančiai valstybei, kuri vėliau pareiškia, jog sutinka pagal ją įsipareigoti, ši Konvencija įsigalioja pirmą mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai valstybė pagal šio straipsnio 1 dalies nuostatas pareiškia sutikimą įsipareigoti pagal šią Konvenciją. Kiekviena Konvenciją pasirašanti valstybė, kuri nėra Valstybių grupės prieš korupciją (GRECO) narė Konvencijos ratifikavimo metu, Konvencijos įsigaliojimo jai dieną automatiškai tampa jos nare.

33 straipsnis – Prisijungimas prie Konvencijos

1. Šiai Konvencijai įsigaliojus, Europos Tarybos Ministrų komitetas, pasitaręs su šios Konvencijos Susitariančiosiomis Šalimis, Europos Tarybos Statuto 20d straipsnio numatyta balsų dauguma priimtu sprendimu ir Susitariančiųjų Šalių, turinčių teisę dalyvauti Ministrų komiteto posėdžiuose, atstovams vieningai nubalsavus gali pakviesti Europos Bendriją ir bet kurią Europos Tarybai nepriklausančią bei rengiant šią Konvenciją nedalyvavusią valstybę prisijungti prie šios Konvencijos.

2. Europos Bendrijai ir bet kuriai pagal šio straipsnio 1 dalį prisijungiančiai valstybei Konvencija įsigalioja pirmą mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai prisijungimo dokumentas deponuojamas Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui. Europos Bendrija ir bet kuri prie šios Konvencijos prisijungianti valstybė Konvencijos įsigaliojimo jai dieną automatiškai tampa GRECO nare, jei prisijungimo metu ji šiai institucijai dar nepriklauso.

34 straipsnis – Teritorinis taikymas

1. Kiekviena valstybė šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus gali nurodyti teritoriją arba teritorijas, kurioms taikoma ši Konvencija.

2. Kiekviena Šalis bet kada vėliau gali Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pareiškimu išplėsti šios Konvencijos taikymą bet kuriai kitai pareiškime nurodytai teritorijai. Tai teritorijai Konvencija įsigalioja pirmą mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pareiškimą.

3. Kiekvienas pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalis pateiktas pareiškimas, susijęs su bet kuria jame nurodyta teritorija, gali būti atšauktas Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pranešimu. Atšaukimas įsigalioja pirmą mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

35 straipsnis – Ryšys su kitomis konvencijomis ir susitarimais

1. Ši Konvencija nekeičia teisių ir įsipareigojimų, atsirandančių iš tarptautinių daugiašalių konvencijų, susijusių su specifiniais klausimais.

2. Siekdamas papildyti ar sutvirtinti Konvencijos nuostatas arba palengvinti joje numatytų principų taikymą, šios Konvencijos Šalys gali viena su kita sudaryti dvišalius ir daugiašalius susitarimus dėl šioje Konvencijoje reglamentuojamų klausimų.

3. Jei dvi ar daugiau Šalių jau yra sudariusios susitarimą arba sutartį dėl šioje Konvencijoje reglamentuojamų klausimų arba yra kitu būdu nustačiusios savo santykius, susijusius su šiais klausimais, jos turi teisę vietoj šios Konvencijos taikyti tą susitarimą ar sutartį arba atitinkamai kitu būdu reguliuoti tuos santykius, jei tai palengvina tarptautinį bendradarbiavimą.

36 straipsnis – Pareiškimai

Kiekviena Šalis, šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus, gali pareikšti, kad ji laikys baudžiamuoju nusikaltimu užsienio valstybės pareigūnų pagal 5 straipsnį, tarptautinių organizacijų pareigūnų pagal 9 straipsnį, tarptautinių teismų teisėjų ir pareigūnų pagal 11 straipsnį aktyvųjį ir pasyvųjį kyšininkavimą tik tada, kai valstybės pareigūnas arba teisėjas savo veiksmais arba neveikimu pažeidžia savo pareigas.

37 straipsnis – Išlygos

1. Kiekviena valstybė šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus gali pasilikti teisę pagal savo nacionalinę teisę iš dalies arba visiškai nelaikyti baudžiamuoju nusikaltimu 4, 6–8, 10 ir 12 straipsniuose minimų veiksmų arba 5 straipsnyje nurodytų pasyviojo kyšininkavimo nusikaltimų.

2. Kiekviena valstybė šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus gali pareikšti, kad ji pasinaudoja galimybe padaryti 17 straipsnio 2 dalyje nurodytą išlygą.

3. Kiekviena valstybė šios Konvencijos pasirašymo metu arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus gali pareikšti, kad ji gali neteikti 26 straipsnio 1 dalyje nurodytos tarpusavio teisinės pagalbos, jeigu prašymas yra susijęs su nusikaltimu, kurį prašomoji Šalis laiko politiniu nusikaltimu.

4. Nė viena valstybė, taikydama šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalis, negali daryti išlygų dėl daugiau kaip penkių šiose straipsnio dalyse nurodytų nuostatų. Jokios kitos išlygos negali būti daromos. Vienodo pobūdžio išlygos, susijusios su 4, 6 ir 10 straipsniais, laikomos viena išlyga.

38 straipsnis – Pareiškimų ir išlygų galiojimas ir persvarstymas

1. 36 straipsnyje nurodyti pareiškimai ir 37 straipsnyje nurodytos išlygos galioja trejus metus nuo šios Konvencijos įsigaliojimo atitinkamai valstybei dienos. Tačiau šie pareiškimai ir išlygos gali būti atnaujinti tos pačios trukmės laikotarpiais.

2. Likus dvylikai mėnesių iki dienos, kai baigiasi pareiškimo ar išlygos galiojimo laikas, Europos Tarybos Generalinis Sekretorius apie tai praneša atitinkamai valstybei. Likus ne mažiau kaip trimis mėnesiais iki galiojimo laiko pabaigos, valstybė Generaliniam Sekretoriui praneša, ar ji laikosi, keičia ar atšaukia savo pareiškimą ar išlygą. Jeigu atitinkama valstybė tokio pranešimo nepateikia, Generalinis Sekretorius tą valstybę informuoja, kad jos pareiškimas ar išlyga laikoma automatiškai pratęsta dar šešiams mėnesiams. Jeigu iki to laikotarpio pabaigos atitinkama valstybė nepraneša apie ketinimą laikytis ar keisti savo pareiškimą ar išlygą, tas pareiškimas ar išlyga netenka galios.

3. Jeigu Šalis pagal 36 ir 37 straipsnius padaro pareiškimą arba išlygą, prieš ją atnaujinama arba paprašyta, ji pateikia GRECO paaiškinimą, pagrįsdama to pareiškimo ar išlygos pratęsimą.

39 straipsnis – Pakeitimai

1. Kiekviena Šalis gali siūlyti šios Konvencijos pakeitimus, kuriuos Europos Tarybos Generalinis Sekretorius perduoda Europos Tarybos valstybėms narėms ir kiekvienai Europos Tarybai nepriklausančiai valstybei, kuri prisijungė arba buvo pakviesta prisijungti prie šios Konvencijos pagal 33 straipsnio nuostatas.

2. Visi Šalies pasiūlyti pakeitimai perduodami Europos Tarybos Europos nusikalstamumo problemų komitetui (CDPC), kuris savo nuomonę dėl pasiūlytų pakeitimų pateikia Ministrų komitetui.

3. Ministrų komitetas svarsto siūlomą pakeitimą bei Europos Tarybos Europos nusikalstamumo problemų komiteto (CDPC) pateiktą nuomonę ir, pasitaręs su Europos Tarybai nepriklausančiomis valstybėmis, šios Konvencijos Šalimis, pakeitimą gali priimti.

4. Pagal šio straipsnio 3 dalį Ministrų komiteto priimtas pakeitimo tekstas perduodamas visoms Šalims pritarti.

5. Pagal šio straipsnio 3 dalį priimtas pakeitimas įsigalioja trisdešimtą dieną nuo tos dienos, kai visos Šalys informuoja Generalinį Sekretorių apie savo pritarimą tam pakeitimui.

40 straipsnis – Ginčų sprendimas

1. Europos Tarybos Europos nusikalstamumo problemų komitetas informuojamas apie šios Konvencijos aiškinimą ir taikymą.

2. Kilus Šalių ginčui dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo, jos siekia ginčą išspręsti derybomis arba kitomis jų pasirinktomis taikiomis priemonėmis, įskaitant ginčo perdavimą suinteresuotų Šalių susitarimu Europos Tarybos Europos nusikalstamumo problemų komitetui, arbitražo teismui, kurio sprendimai Šalims yra privalomi, arba Tarptautiniam Teisingumo Teismui.

41 straipsnis – Denonsavimas

1. Kiekviena Šalis gali Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pranešimu šią Konvenciją bet kada denonsuoti.

2. Denonsavimas įsigalioja pirmą mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna pranešimą.

42 straipsnis – Pranešimai

Europos Tarybos Generalinis Sekretorius Europos Tarybos valstybėms narėms bei kitoms prie šios Konvencijos prisijungusioms valstybėms praneša apie:

- a) kiekvieną šios Konvencijos pasirašymą;
- b) kiekvieno ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumento deponavimą;
- c) kiekvieną šios Konvencijos įsigaliojimo pagal Konvencijos 32 ir 33 straipsnius datą;
- d) kiekvieną pagal 36 arba 37 straipsnį padarytą pareiškimą arba išlygą;
- e) kiekvieną kitą su šia Konvencija susijusį veiksmą, pranešimą ar informaciją.

Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją.

Sudaryta 1999 m. sausio 27 d. Strasbūre vienu egzemplioriumi, kuris deponuojamas Europos Tarybos archyvuose, anglų ir prancūzų kalbomis. Abu tekstai yra autentiški. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius patvirtintus nuorašus perduoda kiekvienai Europos Tarybos valstybei narei, kiekvienai Europos Tarybai nepriklausančiai valstybei, kuri dalyvavo rengiant šią Konvenciją, ir kiekvienai prie šios Konvencijos prisijungti pakviestai valstybei.